

JAMSESSION

Občasník Hudebního klubu v Orlové

5. číslo FANZINU

V květnu a červnu 2013 sešlosti klubu hudby v Orlové probíhaly za menší účasti členů. Bylo to způsobeno tak dlouho očekávaným alespoň trochu teplým a někdy i slunečným počasím. Dlouho odkládané práce na zahrádkách a údržbě domů se rychle doháněly. Ti, co nemají tyto povinnosti, zase vyrazili do přírody za rekreací, aby se vzpamatovali po dlouhé zimě. Třetího května jsme se dočkali jubilejní 20. sešlosti, na které bylo distribuováno 4. číslo klubového časopisu Jamsession.

21. sešlost členů hudebního klubu byla poznamenána, jak je uvedeno výše, jarním počasím a možná i „jarní únavou“. Dostavilo se jen 6 členů a po krátkém „jamování“ se diskutovalo o hudbě, vzpomínalo se na hudební začátky některých členů a probíraly se další návrhy pro činnost klubu. Zdeněk Rada měl krátkou přednášku o hudebním filmu „Perný den“. Uvedl o filmu málo známé zajímavosti, které překvapily. Připomněl také 50. výročí vydání prvního singlu a prvního alba The Beatles.

Roman Holtzer přijel na svém zbrusu novém elektrickém kole. Pro zájem přítomných udělal krátkou instruktáž rovnající se propagaci tohoto progresivního ekologického dopravního prostředku. Po „předváděčce“ jsme se po půlnoci rozešli a odjeli najednou jedním autem. Odvezl nás Pavel Olšar, který ten den nezištně zajišťoval svoz a odvoz. Roman se dopravil sám.

Na 22. sešlosti se překvapivě dostavilo 14 členů i přes výjimečně pěkné počasí v tento den vklíněný mezi deštivé dny. Zpočátku se ještě hrály písně The Beatles z filmu Perný den. Pak hrál Vláďa Radič a Roman Holtzer na klávesy. Zpívala Vendula se Zojou, které se střídaly v rychlém sledu po jedné písničce a zaspíval si i Mirek Křivda. V závěru večera se přidali P. Olšar a L. Mangel na kytary.

Poslední 23. setkání bylo v duchu bilancování a plánování další činnosti. Bylo nás jen 6, ale to stačilo, aby úkol byl řádně řešen. Roman byl připraven kdykoli zahrát na klávesách, ale debata byla tak vášnivá, že se na to zapomnělo. Všichni zúčastnění se shodli na tom, že hudební klub splnil své cíle, i když se nepodařilo oslovit špičkové hudebníky ve městě. Hudební klub tedy bude pokračovat i po prázdninách. Podařilo se dát znovu dohromady legendární bigbeatovou skupinu The Bats, bohužel již bez sólového kytaristy Jiřího Blejchaře, který již není mezi námi. Nahradil ho vynikající bluesový kytarista Daniel Balog, jemuž ale chvíli trvalo přizpůsobit se stylu a repertoáru skupiny. Probrala se tematika vystoupení staronové skupiny v restauraci Na střelnici, plánovaná na 29. června. Toto vystoupení bude klíčové pro další existenci skupiny a bude mít vliv i na dění v hudebním klubu. Další záměr ve smyslu „jamování“, zejména hostů, se taky splnil. Někteří hosté již v klubu zůstali. V budoucnu by tento trend měl pokračovat a zejména mladí začínající hudebníci by si mohli zahrát se zkušenými veterány rockové hudby. Kolem 23. hodiny jsme se rozešli. Roman, Tomáš a Staňa ještě chvíli poseděli v malé restauraci v centru města, aby si ujasnili závěry a podněty z posledního klubového večera.

Vyvrcholením ¾ letého působení Hudebního klubu v Orlové byl dvojkonzert skupin Z budy a The Bats v restauraci Na střelnici. „Comeback“ kapely The Bats se úplně nevydařil díky selhání zapůjčené techniky, ale příště to určitě vyjde. Bylo slyšet, že kapela je sehraná a stále má co říci hlavně svým posluchačům, kteří si ji pamatují z mládí. Zlatým hřebem večera bylo vystoupení „frontmena“ jedné z prvních bigbeatových skupin 60. let 20. století v Orlové The Tigers. Miroslav Koláček (na snímku) zazpíval na přání pamětníků čtyři písně od britské kapely The Rolling Stones za doprovodu kapely Z budy. Všechny překvapil a nikdo nechtěl věřit, že vystoupení předcházela jediná dvouhodinová zkouška. Skoro v každém městě mají hudebníci své místo, nějaký klub, kde se mohou scházet, zahrát si a vyměnit si své názory ve světě umění. Tento klub se nám podařilo založit na periferii města Orlové v restauraci Libuše, kde nám majitel této restaurace vyšel plně vstříc. Začali jsme vydávat klubové noviny, které jsou na slušné úrovni, a tak můžeme o naší činnosti informovat široké okolí. Nermalou zásluhu na večírcích má kapela Z BUDY, která nám připravila řadu pěkných večerů. Své místo v klubu si našla řada příznivců hudebního umění. Z řad hudebních veteránů se vytvořila staronová kapela The Bats, která hraje pro potěšení. Doufejme, že časem zaujmou místa veteránů v kapele mladší a budou v duchu tohoto seskupení pokračovat. Nastal čas prázdnin. Věříme, že se po prázdninách sejdeme opět v hojném počtu a najdeme cestu k vylepšení. Hezké prázdniny všem příznivcům Hudebního klubu přeje redakce.

Přehled proběhlých schůzek a hostů klubu :

- 21. klub 17. května, hráli na kytary Pavel Olšar a Jaroslav Mazurek, distribuce 4. čísla fanzinu Hudebního klubu v Orlové
- 22. klub 31. května, hrál na „keyboardu“ R. Holtzer a V. Radič, zpívala „Vendy“ a Zoja. Na kytaru hrál Pavel a Luboš.
- 23. klub 14. června ukončil klub půlroční působení zhodnocením své činnosti a přijetím vize do budoucna.

VZPOMÍNKA

Dne 19. května 2013 zemřel ve věku 87 let dlouholetý ředitel hudební školy v Orlové pan **Miroslav Pouzar**. V Orlové byl velice znám pro své hraní ve smuteční síni. V r. 1978 byla jeho zásluhou otevřena nová hudební škola v Orlové Porubě.

RELAX

HUDEBNÍ NÁSTROJE

Prodej, výkup, komis
opravy, ladění, odhady

Tel.: 605 217 235
Tel.: 603 224 864

A HARD DAY'S NIGHT (PERNÝ DEN)

Jen obtížně bychom hledali jedince, který film se slavnou liverpoolskou čtveřicí The Beatles neviděl. Dokonce jsou nadšenci, kteří objížděli kina v širokém okolí a film viděli v počtech dvouciferných. Není se čemu divit. Perný den je nejlepším filmem, který The Beatles natočili i přes to, že samotný film není nijak zvláště propracované dílo. V postavě je bez souvislého děje, jen volně provází členy The Beatles během jejich jednodenního maratonu od cesty vlakem do hotelu a televizního studia. Chybějící zpracování děje je však nahrazeno skvělým situačním, anglicky suchým humorem s neustále probíhajícími zápletkami a především fantastickou a dnes již nesmrtelnou hudbou The Beatles. To všechno jsou známé záležitosti, podívejme se proto na technické pozadí filmu a na okolnosti a zajímavosti s filmem související, které nemusí být zřejmé i po mnohačetném shlédnutí filmu.

NÁZEV FILMU - A HARD DAY'S NIGHT (v českém překladu Perný den)

Termín "Perný den" má původ v Lenonově poznámce, když vysvětloval producentovi, jaký je Ringo pašák, zkomolenou angličtinou. "A Hard Day's Night" je totiž Ringův výraz pro celonoční nahrávání. Když v United Artists zoufale sháněli název, pod kterým by se dalo film propagovat, název "Perný den" neudělal žádný dojem, ale producent filmu Stenson byl přesvědčen o velkoleposti názvu a hned požádal Lenonnu, aby napsal stejnojmennou písničku. Den na to mu Lennon volal do šatny a spolu s McCartneym mu zahráli do telefonu hotovou skladbu "A Hard Day's Night". Text přitom četli z notýsku, kde ho měl Lennon naškrábaný neohrabaným písmem.

REŽIE FILMU - Richard Lester

Práci na Perném dnu mu nabídla filmová společnost United Artists, se kterou už dříve spolupracoval. O jeho podílu na filmu rozhodl i fakt, že byl také hudebníkem, proto si s The Beatles rozuměl a oni mu plně důvěřovali. Kromě Perného dne s The Beatles natočil i druhý film "Help!" a v roce 1967 film "How I Won The War" (Jak jsem vyhrál válku), ve kterém vystupuje jen John Lennon. Později režuruje další filmy, z nichž nejznámější je Superman II a Tři mušketýři s Michaelem Yorkem v hlavní roli.

PRODUKCE - Walter Stenson

Ten výrazně přiškrtl rozpočet na konečných 180.000 liber. Film se točil šest a půl týdne a celkové zpracování trvalo tři měsíce. Skladby pro film byly nahrány ve dnech 29. 1. 1964 / 25. - 27. 2. 1964 / 1. 3. 1964 a 1. - 4. 6. 1964. Stenson se stal milionářem, kdežto Lester dostal za práci na filmu jenom plat. Až o mnoho let později mu Stenson připsal 1% ze zisku.

SCÉNÁŘ - Alun Owen. Aby získal představu o budoucím filmu, strávil s The Beatles víkend při jejich cestě do irského Dublinu. Byl to víkend strávený v drsném prostředí a pod dohledem dublinské mafie.

KAMERA - Gilbert Taylor. K filmování byla použita jednoduchá kamera ARIFLEX. Některé pasáže však točil Richard Lester.

KOSTÝMY - Julie Harris

HUDBA - Lennon/McCartney

STŘIH - John Jympson

HUDEBNÍ REŽIE - George Martin

ZVUK - Byrd/Daniel/Furmanek

KOSTÝMY - Julie Harris

VÝPRAVA - Ray Simm

HERCI - THE BEATLES: John Lennon, Paul McCartney, George Harrison, Ringo Starr.

Dále Wilfrid Brambell (Paulův děda), John Sunkin (Snake), Norman Rossington (Norm), Victor Spinetti (TV režisér), Anna Quayle (Millie), Richard Vernon (muž na trati), Eddie Malin (číšník v hotelu), Robin Raz (TV pódiový manažer), Lionel Blair (TV choreograf), Alison Seebohm (sekretářka), David Janson (mladík), Deryck Guyler (instektor), Margaret Nolan, John Bluthal, Patti Boyd (sedí ve vlaku mezi dvojicí školaček, které se jmenovaly Jean a Rita. Patti Boyd se stala Harrisonovou manželkou. Vzali se v lednu 1966, jenže v roce 1974 odešla kvůli Ericu Claptonovi). PHIL COLLINS se mihne v záběru do hlediště jako mladík s brýlemi.

KOMPARS - Lester často nabíral pro hromadné scény a některé role náhodně přihlížející fanoušky. Za účast dostávali 3 libry a 50 šilinků a k tomu oběd zdarma.

UVEDENÍ FILMU - 6. 7. 1964 byla premiéra v Londýně, u nás se film dostal do kin poměrně aktuálně, někdy v průběhu roku 1965. Stejnojmenné album se dostalo do prodeje o 4 dny později 10. 7. 1964

FORMÁT - černobílý film, hrací doba 87 min.

OCENĚNÍ FILMU - film roku 1964 a cena BAFTA v kategorii hudební komedie. Film dostal cenu Grammy, jednu ze čtyř, které The Beatles obdrželi. Film dostal dvě nominace na Oscara. Časopisem Time byl zařazen mezi 100 největších filmů všech dob.

ZAJÍMAVOSTI

- ** ve filmu vystupují Norm a Snake. Jsou to role podle skutečných "road" manažerů, kterými tehdy byli Neil Aspinalla a Mal Evans.
- ** ve filmu je neustále nazýván dědeček Paula jako velmi čistý. Je to narážka na předchozí Brambellovu roli ve filmu Steptoe And Son, kde byl označován za "špinavého starého chlapa".
- ** v kasinu "Le Cercle", kde se pohybuje Ringo, byl natočen první Bond.
- ** když je Lennon dotazován na svého koníčka, napíše na papír "kozy".
- ** Ringo vypadá při chůzi kolem řeky velice unaveně. Je to důsledkem ještě trvající kocoviny. Na konci filmu vypadá ještě hůře, ale to je už způsobeno nemocí. Hned po natáčení se složil s těžkým zánětem mandlí. Na světovém turné Ringa nahradil neznámý bubeník Jimmy Nicol.
- ** Lennon má při vystupování z vlaku bílou košili a černou kravatu. Při nastupování do auta má černý rolák.
- ** v některých scénách se statisti chovali hrůzostrašně. Jedná se hlavně o scénu na londýnské stanici Marylebone, kdy The Beatles utíkají před svými fanoušky. Celou situaci vyhrotil Lester, když statistikům dal povel "Chyťte je!". Hlavně to rozčílilo Harrisona, který v dalším záběru, kdy vycházejí ze stanice, hrozí do kamery pěstí.
- ** ještě horší to bylo s obyčejnými fanoušky. Závěrečná koncertní pasáž se točila v londýnském kině Scala. Pubertáci, na které se nedostalo, přefěžali mříže a dostali se dovnitř. Lesterovi přitom upadla kamera na zem, poté se stativem v ruce naháněl fanoušky po kině.
- ** ve vlakové scéně se Harrison seznámil s budoucí manželkou Patti Boyd. Stal se tak posledním z The Beatles, který se oženil.

Režisér Richard Lester

- ** mimo Phila Collinse se ve filmu objevují další známé tváře, jako animátor Bob Godfrey a televizní funkcionář Robin Ray (hraje ředitele studia). Derek Nimmo se objevuje v jedné pasáži jako kouzelník. Komik a literát Jeremy Lloyd začíná napodobovat na diskotéce Ringův taneční styl a Lionel Blair hraje tanečnicka a v jediném záběru se mihne i samotný Lester. Je to muž v černém manšestrovém obleku, kráčející přes televizní podium.
- ** "Tímto prohlašuji most za slavnostně otevřený" řekl George, a přestřihnul ševcovi metr...
- ** film měl dlouho jen pracovní název "Beatles číslo 1".
- ** název kapely The Beatles se ve filmu vůbec neobjeví.
- ** když se všichni členové The Beatles vypravili do kina na premiéru, nikdo z nich nevydržel na filmu až do konce.
- ** podle filmu se jmenuje hotel v Liverpoolu.

HUDBA

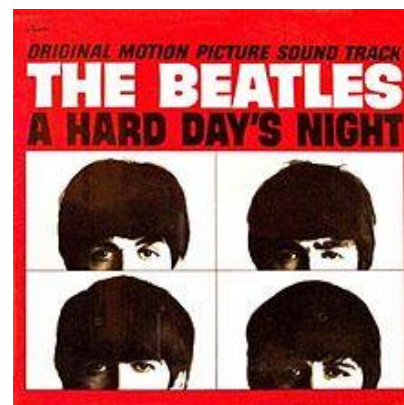
Ve filmu hrají The Beatles jen skladby z první strany stejnojmenného alba. K nim ještě singlovku z r. 1963 "She Loves You" a skladby z alba "With The Beatles" : All My Loving/I Wanna Be Your Man/Don't Bother Me. Ve filmu měly být původně skladby I'll Cry Instead a You Can't Do That. Na britském albu hraje na piano George Martin. V USA vydala firma United Artists jen záznam z filmu, proto má album jiné skladbové obsazení a obsahuje instrumentální verze některých skladeb. Ve Spojených státech vyšlo album již 26. 6. 1964! The Beatles byli první skupinou, která vedla souběžně britský i americký singlový a albový žebříček s deskou stejného názvu. Až po několika letech se to podařilo zopakovat duu Simon And Garfunkel s deskami s názvem "Bridge Over Troubled Water"

LP/UK A HARD DAY'S NIGHT Parlophone PMC 1230 (mono verze) 10.7.1964
Parlophone PCS 3058 (stereo verze) 10.7.1964

A. A Hard Day's Night	(2:34)
I Should Have Known Better	(2:43)
If I Fell	(2:19)
I'm Happy Just To Dance With You	(1:56)
And I Love Her	(2:30)
Tell Me Why	(2:09)
Can't Buy Me Love	(2:12)
B. Any Time At All	(2:11)
I'll Cry Instead	(1:46)
Things We Said Today	(1:35)
When I Get Home	(2:17)
You Can't Do That	(2:35)
I'll Be Back	(2:24)

Obal LP desky prodávané v Anglii.

Obal LP desky prodávané v USA

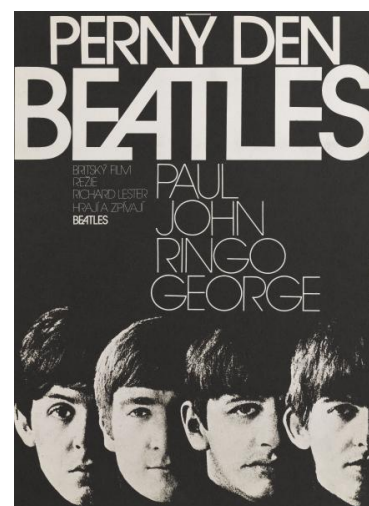
LP/USA ORIGINAL MOTION SOUNDTRACK : THE BEATLES A HARD DAY'S NIGHT

United Artists UAL 3366 (mono verze) 26.6.1964
United Artists UAL 6366 (stereo verze) 26.6.1964

A. A Hard Day's Night	
Tell Me Why	
I'll Cry Instead	
I Should Have Known Better (instr.)	
I'm Happy Just To Dance With You	
And I Love Her	
B. I Should Have Known Better	
If I Fell	
And I Love Her	
Ringos Theme (This Boy)(instr.)	
Can't Buy Me Love	
A Hard Day's Night (instr.)	

The Beatles v době natáčení.

Plakát k filmu Perný den promítaný v ČSSR.

Licenční verzi alba u nás vydala v roce 1986 firma Supraphon (1113 3975 SD) s matričními čísly E 7189 pro A stranu a E 7190 pro B stranu. Album je ve stereofonní verzi, až na přidané logo Supraphonu je shodná přední strana obalu. Na zadní straně obalu je český text, jehož autorem je Antonín Matzner. Odpovědným redaktorem byl Ing. Miroslav Černý.

ZÁVĚR

Perný den je první a asi nejlepší film, který The Beatles natočili. Nemůžeme na něho nahlížet jako na veleumělecké dílo. Film je skvělým záznamem atmosféry dané doby, v němž hlavní roli hraje nejslavnější a také nejznámější skupina hudební historie. The Beatles se stali vzorem pro celou poválečnou generaci a inspirací pro tisíce tehdy vznikajících skupin. Obrovská touha mladých lidí po přinášení nových věcí byla základem pro revoltu proti zažitým konzervativním hodnotám tehdejších starších generací. Důležitým aspektem tehdejší doby bylo poznání, že hudba může mladé lidi spojovat a že hudba nezná hranice. Hudební dění mělo velký vliv i na politické události v celosvětovém měřítku.

ZDROJE: internet - Wikipedie, Melodie, Rock & Pop, Wojciech Zajac: The Beatles 1962-92, Record Collector: Rare Price Guide For Record Collectors
Zpracoval Zdeňek Rada

HUDEBNÍ NÁSTROJE ROCKOVÝCH KAPEL

Historie československé elektrické kytary

http://www.nbe.cz/index.php?option=com_content&view=article&id=20:historie-eskoslovenske-elektricke-kytary&catid=5:historie&Itemid=2&lang=cs

Na tomto místě se pokusíme shrnout historii výroby kytar v Československu, později v České republice. Výroba elektrofonických kytar má v naší zemi více než padesátiletou tradici, a tak jsou některé údaje (zejména z počátků) ne zcela jasné.

V roce 1947 se to stalo! Na tehdy oblíbenou kytaru „Gibsonka“ (jazzová kytara s ozvučnými otvory ve tvaru písmene „f“) se přišrouboval elektromagnetický snímač šrouby, na horní desku. Nicméně tato kytara toho kromě el. mag. snímače

neměla s elektrickou kytarou, jak ji známe dnes, mnoho společného. Rok 1953 byl rokem, kdy prvně vstoupila kytara české značky do výroby. Byla to ona Gibsonka, ale tentokrát již se sériově vyráběným snímačem a dvěma otočnými knoflíky k ovládnutí hlasitosti a korekcí. Nu a cesta byla vydlážděna pro první sériově vyráběnou kytaru s původním českým designem. Tou nebyla žádná jiná než Resonet GRAZIOSO, která vstoupila do výroby roku 1955 ve firmě Dřevokov Blatná. A krátce nato, v roce 1958 se dostavil dokonce mezinárodní úspěch, když kytara GRAZIOSO získala zlatou medaili na světové výstavě EXPO 58 v Bruselu. Tou dobou již byly kytary GRAZIOSO pod obchodní značkou Futurama vyváženy do Anglie. Sám George Harrison z legendárních The Beatles vlastnil kytaru GRAZIOSO s modelovým označením Futurama III. A aby té slávy nebylo málo, tak na tuto kytaru hrával i Jimmy Page z Led Zeppelin.

V 60. letech 20. století byla výroba v Blatné ukončena. Futurama I a Futurama II byly později vyráběny v Krnově. Výroba kytar a jejich hlavní tvůrce pan Josef Růžička se přestěhovali do Hradce Králové, kde se rozběhla výroba kytar lubových.

Kytary dostaly rodové jméno podle dcery pana Růžičky - JOLANA. Nejprve to byly nízkolubové kytary NEOTON. Mezi lety 61 a 62 se do výroby dostal model s vyššími luby a názvem MARINA. Po vzoru Mariny se současně vyráběla basová kytara BASORA. O rok později zjednodušený model DISKANT.

V roce 1963 byla uvedena na trh nízkolubová kytárka s dravým názvem TORNADO. Zcela nový design i použitý hardware činily z Tornáda lákavý kus. Výroba této kytary probíhala v továrně na akordeony v Hořovicích po dobu pěti let. V roce 1965 se v Hořovicích vyráběly typy MARINA 2, BASORA 2 a DISKANT 2. V letech šedesátých se v krnovské a hradecké továrně vyráběly populární kytary Hurricane, Hurricane II, Urgan, Sirius, Star V, VI, VII a Alfa.

V Hradci se koncem 60. let vyráběla nízkolubová kytara GRAZIELA tvarem ne náhodou podobná Gibsonu. Následovala GRAZIELA Speciál II a baskytara PAMPERO.

Rok 1968 - normalizace, izolace. Roku 1969 nebyl uveden na trh ani jeden nový model.

V roce 1970 se v Hradci začal vyrábět nový model s označením SPECIAL. Inspirace byla čerpána především z modelu Tornado. A ze stejné kytary vzešel i model STUDIO a s ním i STUDIO BASS. V roce 70 pokračovala výroba oblíbených modelů ALEXIS a ALEXANDRA. Ve výrobě v Krnově se vyráběly v sedmdesátých letech kytary STAR VII, STAR VIII a STAR IX. K nim baskytara BASSO IX.

V roce 1971 se v hořovické produkci vyráběla baskytara TORNADO BASS. Roku 1972 se začal vyrábět model STAR X se zcela novým designem těla i snímačů. Následovala ji baskytara BASSO X.

Roku 1973 si naši konstruktéři vzali na paškál amerického Telecastera a vznikla nová kytara VIKOMT. Poté vylepšená verze IRIS s dvěma snímači.

1975 – typ ALTRO a ALTRO BASS. Kytary se struníky, kde bylo konečně možné seřadit délku oktáv. Na kytary byly montovány snímače AINico.

Na přelomu let 1972 a 1973 se v Hradci a v Hořovicích začaly vyrábět 4 nové modely (2 kytary a 2 basy). Byly to: Rubín a Rubín Bass, Kolor a Kolor Bass.

V roce 1979 byla v Krnově vyrobena další nová kytara, tentokrát s označením Superstar. Masivní a těžká kytara osazená zbrusu novými dvoucívkovými snímači. A opět spolu s výrobou kytary se rozjela i výroba baskytary. Jak kytary, tak baskytary Superstar se vyznačovaly vysoce kvalitním zvukem i zpracováním.

V roce 1980 se v Krnově zrodila další kvalitní kytara. Byl to model Galaxis a Galaxis Bass. Pro tyto kytary byly opět použity zcela nové dvoucívkové snímače. Kytary byly velice populární a hraje se na ně dodnes.

Na počátku osmdesátých let se v Hořovicích začala vyrábět kytara Diamant. Byla to identická, avšak velice zdařilá kopie amerického Les Paula.

Poslední kytary z krnovské dílny byly vyprodukovány v osmdesátých letech pod názvy: RK-Bass a RK-140. Koncem osmdesátých let se v Hořovicích rozjela výroba kytar Jantar a Jantar Bass. Dále pak nová „kopie“ Startocasteru Jolana STRAT DS-716 a později Jolana Strat 1. V Hořovicích ještě zkoušeli vyrábět vlastní nástroje s označením RTS-24 a RTX-24, ale úspěch nebyl valný.

A tak to tenkrát bylo s naší elektrickou kytarou.

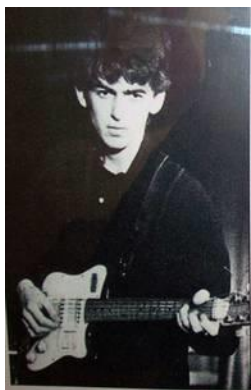
Firma „nbe GUITARS“ byla založena r. 1999.

Převzato z NET beze změn

Elektrická kytara má kořeny v Blatné.

<http://petrkubat.blog.idnes.cz/c/111410/Elektricka-kytara-ma-koreny-v-Blatne-Jeji-praotec-slavi-85-let.html>

Jedním ze symbolů svobody 20. století je elektrická kytara. Málokdo ví, že tvůrcem jejího předchůdce, prvního elektrifikovaného pianu na celém světě, byl Ladislav Kořán. Sportovec a přítel Emila Zátópka se narodil 23. listopadu 1924.

Ladislav Kořán svou novinku vyvinul se svými spolupracovníky v jihočeské Blatné, a stál tak u zrodu i elektrické kytary, na kterou hráli George Harrison, Eric Clapton či Jimmy Page. A jak se komunistický režim objeviteli elektromagnetického snímání odvděčil? Zavřel ho na osmnáct let do vězení za průmyslovou špionáž a velezradu!

V pátek 20. listopadu 1959 si šel šestnáctiletý George Harrison v doprovodu Paula McCartneyho koupit v Liverpoolu elektrickou kytaru. Nejprve přemýšlel o Stratocasteru. Brzy si ale všiml zajímavého a levného nástroje Futurama.

„Paul zapojil Futuramu do zesilovače, ale nevyšel ani tón, tak otočil hlasitostí doprava. Kytara měla tři přepínače. Jeden zmáčkl a skrz zesilovače se ozvala všemohoucí rána a ostatní kytary popadaly na zem,“ vzpomněl později legendární Brouk.

George Harrison s blatenskou kytarou Resonet Grazioso (Futurama) v roce 1959.

Harrison si nakonec kytaru značky Futurama koupil. Netušil, že si domů odnesl nástroj, který se v originále jmenoval Resonet Grazioso a pocházel z jihočeského městečka Blatná. Ve světě totiž českou kytaru prodávala firma Selmer pod obchodním názvem Futurama.

„Firma v Blatné patřila slavnému československému atletu Ladislavu Kořánovi, který v podniku zaměstnal i svého švagra Vladimíra Vlčka. V roce 1948 koupil Kořán od brněnského inženýra Ferdinanda Machálka patent na elektromagnetické snímání zvuku. Snímač pak připojil k malému pianu,“ přiblížil Jiří Janků, majitel největší sbírky českých kytar z Hradce Králové.

Kořánovi se spolu s konstruktérem Vlčkem podařilo nástroj zcela elektrifikovat. Díky nim se tak v roce 1949 objevilo vůbec první funkční elektrické piano na celém světě. Jmenovalo se Resonet 506.

Za nabídku nástroje do světa dostal Kořán 18 let vězení

„Jelikož jsem byl kytarista, plánoval jsem po dokončení pianu i ozvučení kytar a dalších nástrojů. Bylo mi jasné, že kytary by byly lepším prodejním artiklem v případě úspěchu než piano, které přeci jenom nekupovalo tolik lidí,“ řekl v rozhovoru pro Jiřího Janků Ladislav Kořán.

Kořán však potřeboval peníze na další chod firmy a nabídl prodej licenční výroby svého unikátního elektrického pianu do Kanady a Austrálie. Za to ho ovšem tehdejší státní soud poslal na osmnáct let do těžkého žaláře. Důvod? Průmyslová špionáž a velezrada.

Kořán trpěl v jáchymovských dolech a netušil, že šéfkonstruktér Vladimír Vlček a vývojář Jan Hořejš mezitím vytvořili v roce 1955 první elektrickou kytaru s názvem Resonet - model Grazioso.

O tři roky později vyjel tým Resonet na světovou výstavu EXPO 58 do belgického Bruselu. Blatenská elektrická kytara, havajská kytara a basa tam získaly zlaté medaile. Po příjezdu propůjčil tehdejší československý prezident Antonín Novotný blatenskému výrobnímu družstvu Dřevokov Státní vyznamenání za vynikající práci.

Sláva českých kytar se šířila po Evropě a začala na ně hrát spousta muzikantů. Na takzvanou blatenskou kytaru cvičili první stupnice na začátku šedesátých let Eric Clapton, Jimmy Page nebo Albert Lee. V dobách největší slávy Led Zeppelin hrál na elektrickou basu Resonet Arco z Blatné i John Paul Jones.

Na nátlak režimu se však výroba nástrojů přestěhovala z jihu do Hradce Králové. Zde vznikla nová firma a začala vyvážet kytary Jolana. „Začátek historie české elektrické kytary je ale nepopiratelně v jihočeské Blatné,“ dodal Janků.

V roce 1968 vyšel z vězení Ladislav Kořán. O úspěchu svého vynálezu neměl ani tušení. Brzy odcestoval do USA, kde žije dodnes. O slávě svých hudebních snímačů se dozvěděl až na jaře 2007 potom, co ho Jiří Janků pozval do Čech.

U příležitosti dvacátého výročí pádu totality je důležité takové příběhy připomínat, abychom nezapomněli, co všechno komunisté zmařili a jak dokázali zničit i takový projekt, který chystal Ladislav Kořán.

Kdyby se vývoj elektromagnetického snímání zvuku a první výroba nástrojů provozovaly ve svobodném státě, zařadili by se podnikatel Ladislav Kořán a konstruktéři Vladimír Vlček a Jan Hořejš z firmy Resonet mezi světově uznávané osobnosti. České kytary by tak dnes mohly stát po boku firem Fender, Gibson nebo Ibanez.

Na snímku je mladý Jimmy Page s blatenskou kytarou.

Podstatnou část článku jsem publikoval v jihočeské příloze MF DNES 16. 5. 2009.

blog.iDNES.cz

Petr Kubát 19. listopad 2009

Historie elektronických kytar Jolana.

text Jaromíra Jíry připravený pro své výstavy

http://www.jolana.info/jaromir_jira.html

PC – klikněte na odkaz výše.

kytarajolana@seznam.cz

www.jolana.info

Malá hudební historie Orlové

Neznámá orlovská kapela z r. 1900

tamburášů byla v Lazích od roku 1903 Lazecká filharmonie založená závodním Nové jámy Ing. Aloisem Holáněm, kam někteří zdatnější tamburáši přešli. Od roku 1911 pořádala Lazecká filharmonie symfonické koncerty za řízení Josefa Bártla. Z hudebníků se nejčastěji připomíná činnost dirigentů Josefa Bártla (1875-1935), Rumla a Č. Gardelky (1889-1968), také MUDr. J. Konečného, osvětového pracovníka v Doubravě. Působil zde také Jan Šoupal (1892-1964), pozdější dirigent Pěveckého sdružení moravských učitelů. V r. 1929 pěvecký spolek Před Těšínem přeložil své sídlo z Dolní Suché do Orlové, kde koncertoval do roku 1938. V Lazích byl založen ženský pěvecký sbor pod taktovkou Josefa Bártla, později učitele Martínka. V Orlové se konaly také desítky koncertů chrámové hudby díky Valentinu Bobákovi, který byl varhaníkem a ředitelem kůru v katolickém kostele. V Orlové se narodil sborista, varhaník a dirigent J. R. Míša, houslista Bohdan Warchal, hudební teoretik prof. Evžen Valový, hudební skladatel Zdeněk Junk. V Lazích pak učitel, hudebník a kapelník Alfréd Kalus.

Od r. 1924 byla v Orlové soukromá hud. škola, v září 1931 byla založena hudební škola odboru Slezské Matice osvěty lidové. Přes těžké začátky, problémy umístění a finanční potíže se vyvíjela úspěšně, počet žáků vzrůstal, takže ve školním roce 1937-38 měla 150 žáků. Prvním ředitelem byl Miroslav Junk. Škola navázala spolupráci s pěveckým spolkem Před Těšínem, jehož dirigenti byli prof. Jan Šoupal a operní dirigent Josef Bartl.

Na státních oslavách za 1. republiky se podílely hudební spolky Před Těšínem, filharmonie za řízení prof. Rumla, Skalický smíšený sbor za řízení Č. Gardelky, Lumír a Zábój (na Smetanových oslavách), také Pěvecké sdružení moravských učitelů i sbor pražských učitelů aj. Roku 1925 byl např. v Orlové velký koncert pěveckých spolků z celého Těšínska.

Kromě oficiálních oslav se uplatňovaly koncerty i jindy. Byl uspořádán večer komorní hudby, konaly se koncerty Ondříčkova kvarteta, Slezského kvarteta, mužského sboru Před Těšínem, koncertovala Lazecká filharmonie, byla předvedena opera Psohlavci, vystupovalo zde Slezské kvarteto prof. V. Průši spojené se jmény A. Kaluse, Václava Cepka, M. Šlachty, Adolfa Vavřika a dalších místních hudebníků. Byl také připraven baletní večer na hudbu B. Smetany, A. Dvořáka a Jos. Suka.

České reálné gymnázium oslavilo své znovuotevření dne 2. září 1945 slavnostním programem, v němž vystoupil pěvecký sbor orlovské hudební školy, a poprvé vystoupilo orlovské smyčcové kvarteto. V budově tzv. Prauzovky u pošty, která byla majetkem ředitelství Kamenouhelných závodů Orlová-Lazy, byla otevřena pomocná škola (zvláštní škola). Společně s ní byla v budově umístěna i škola hudební. V pomocné škole se učilo dopoledne a v hudební odpoledne. Její řízení převzal MNV v Orlové a pro její hospodářskou správu zřídil kuratorium. Počátkem školního roku 1945/46 se do ní hlásilo 236 žáků a vyučovalo v ní 8 učitelů. Hudební škola byla pro hudební kulturu ve městě velikým přínosem. Její učitelé vystupovali v programu téměř všech významnějších kulturních a společenských akcí. Při Svazu české mládeže se v listopadu 1945 vytvořil smíšený pěvecký sbor SČM Orlová, řízený tehdejším ředitelem hudební školy E. Valovým. Vznikl z mládežníků, kteří odešli z pěveckého sboru „Orlová“ vedeného J. R. Míšou, který přetrval celou válku pod pláštěm loajality s Němci v církevním prostředí kostela. Pěvecký sbor Orlová působil v letech 1945-49 pod jménem Leoše Janáčka, často účinkoval mimo jiné i v Čs. rozhlase Ostrava. Byla obnovena činnost pěveckého sboru „Před Těšínem“, jež byla přerušena okupací.

Významnou kulturní událostí bylo koncertní vystoupení Pěveckého sdružení moravských učitelů, které vystoupilo v Orlové v září 1945 jako první na půdě osvobozeného Těšínska. Velké oblíbené se v té době těšila Lazecká filharmonie, řízená učitelem Alfrédem Kalusem z Lazů, a hornická hudba pod taktovkou Dominika Svěrkoše. Úspěšná byla i vystoupení orlovského kvarteta. Pěkných úspěchů dosáhla i hudba Závodního klubu Dolu Doubrava, vedená kapelníkem Karlem Opučinským, která byla po několik let držitelkou „Stříbrné taktovky“ v okresní soutěži dechových hudeb. Kulturní život se tehdy soustřeďoval do místností sokolovny, Závodního hotelu u doubravského nádraží, Cingrova domu, Dělnického domu a po sloučení Orlové, Lazů a Poruby v roce 1946 též do Národního domu a Dělnického domu v Lazích a do Dělnického domu a do hostince Na fojtství v Porubě. Sokolovna a Cingrův dům se později staly domy osvěty, v Dělnickém domě v Orlové byla umístěna osvětová beseda. Cingrův dům měl dobrou akustiku a přesto, že zde bylo málo míst, pořádaly se zde významné pěvecké koncerty, např. PSMU. Tyto objekty byly postupně bourány v důsledku důlní činnosti, a proto byl 22. května 1971 otevřen Dům kultury v Orlové Lutyni, který se stal centrem společenského dění ve městě a kde proběhlo mnoho hudebních produkcí.

Od poslední čtvrtiny 19. století zasahoval do veřejného dění v Orlové a okolních obcích spolkový ruch, který povznesl kulturní život. Kromě rozmachu školství vznikaly čtenářské kroužky (později spolky), následně byla založena knihovna, vznikaly ochotnické divadelní soubory, počínají vycházet regionální noviny, zakládány byly hasičské sbory, tělovýchovné jednoty a turistické organizace. Současně se rozvíjel hudební život.

V roce 1894 od 2. do 12. září proběhla v Orlové krajská výstava, v jejímž rámci se konaly národopisné slavnosti. Byla předvedena „žnivůvka“ s četnými lidovými zpěvy a tanci, středem pozornosti byla lašská svatba, účinkovala slezská muzika s pestrým pořadem včetně cimbálové hudby a 9. září byl uspořádán Ondříčkův koncert.

V roce 1895 byl při Rolnicko-čtenářském spolku v Lazích založen Janem Kubátem soubor tamburášů řízený Fr. Zikánem. Tyto soubory vznikaly i jinde, např. ve Studénce, a byly inspirovány navrátilci z vojenské služby v Bosně a Hercegovině. V Porubě u Orlové byl mezi světovými válkami kroužek „mandolinářů“ při TJ Sokol Poruba. Sokol Poruba měl i dechovku Lumír. Vedle

Malý Bohdan Warchal s Jiřinou Suškovou

Orlová' v září 1945, v popředí vlevo E. Valový, vpravo J.R. Míša

Podobně se vyvíjel kulturní a společenský život u polských občanů zvláště po roce 1947, kdy byla podepsána smlouva mezi ČSR a Polskem, která měla za následek založení spolku PZKO. V Orlové 1 pak získával stále vyšší úroveň polský mužský pěvecký sbor „Haslo“, v Lazích to byl smíšený pěvecký sbor „Harmonia“.

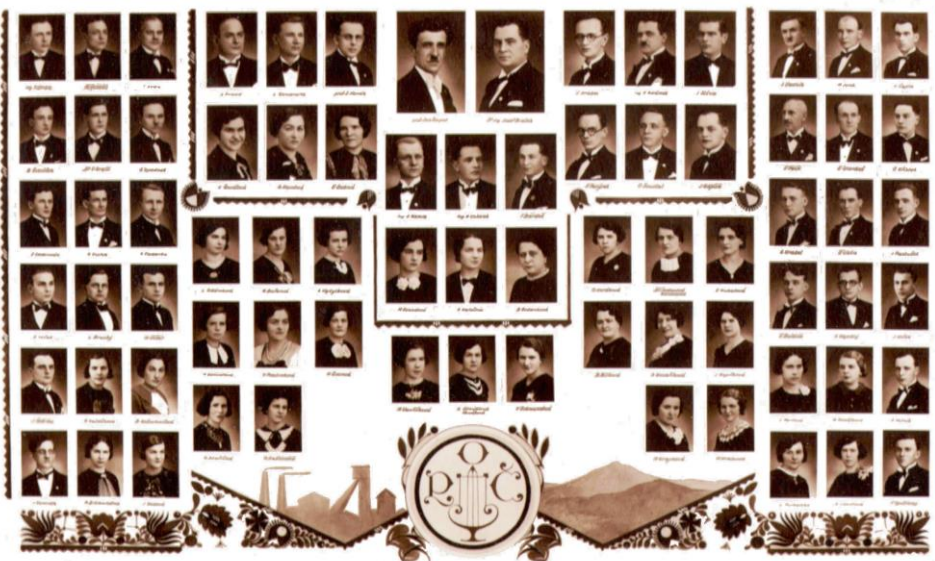
Hudby hrály kdysi v každé hospodě. Větší hostince měly sály s jevištěm, kde se hrálo divadlo a hudba k tanci. Hudebníci byli ponejvíce z okolí hostinců a patřili ke stálým hostům. Např. u kolonie Mühsam byl hostinec U Barbera. Hrál tam šraml složený z obyvatel kolonie: Gibiec – harmonika, Berger – housle, Zmijka – bicí. Hudebníků bylo hodně a i v domácnostech se hodně muzicírovalo. V Klášterní kolonii bydlel kapelník Foltýn, který vyučoval hru na trubku, a se svou dechovkou hrál na pohřbech. Známostou postavíčkou Orlové byl od roku 1920 pouliční hudebník „Michol“ Szott, který se objevoval v různých hostincích a znali ho i v těšínských Beskydech. Zahrál za jídlo a kořalku nebo pivo a od lidí vždy bylo něco do „klobouka“. Největší „žně“ měl na poutích a odpustech. Jeho „nástupcem“ byl Karel Zdráhal alias Kučerovec nebo Melésio, který nějakou dobu hrál v havířovské kapele hrající latinskoam. rytmy. Rád chodil po Orlové I a hrál na kytaru náhodným posluchačům, hlavně mládeži, písně z repertoáru Kučerovců. Trpěl pravděpodob. schizofrenií a před několika lety zemřel v domě s pečovatelskou službou v Orlové - Lutyni na V. etapě.

Dechovka horníka Štuly v r. 1930

Ze vzpomínek Marie Konečné (1911 - 2009) na kolonii Na Kopci v Lazích: „Za vlahých letních večerů jsme si u kolonie lehli na záda do trávy a pozorovali hvězdy na obloze, zatím, co dospělí seděli na lavičkách u plotů a diskutovali. Nebylo rádio ani televize, a tak se hodně tehdy večer venku zpívalo, hlavně mládež. Taky často byly zábavy při muzice v hospodách kolem kolonie, v kterých se svítilo petrolejkami. Před hospodou byly dlouhé lavice, na které se usadily panimámy a sledovaly mládež při tanci přes nízká okna. Když uznaly, že je čas, odvedly si dcery domů.“ ... „Skoro všichni chlapci z kolonie měli hudební nadání a v dospělosti hráli v některé z kapel v Lazích. V březnu na Josefa bylo často vidět bosé děti, jak běhají za závodní dechovkou, která obcházela všechny Josefy v kolonii a vyhrávala jim. Platila to Nová jáma a ještě dostali od lidí. Jistě, rakouský císař měl taky jmeniny. Podobně tomu bylo na 1. máje.“

PĚVECKÝ SP. „PŘED TĚŠINEM“ - V ORLOVÉ 1936 -

Evžen Valový diriguje na srazu bývalých členů pěveckého sboru ČSM po 25 letech v r. 1970. Členové byli většinou z kolonií v Orlové Kopaninách.

Kroužek „mandoliérů“ při TJ Sokol Poruba v roce 1931.

Michal Szott po r. 1930

Hraní u Dembiňoků v Lazích

Kytara z klipů Hello, Goodbye či I am the Walrus, vynesla v dražbě milióny!

V New Yorku byla v sobotu 18. května za více než 400.000 dolarů (přes osm milionů korun) vydražena kytara, na kterou v 60. letech hráli členové skupiny Beatles John Lennon a George Harrison. Podle aukčního domu Julien's Auctions jde o vzácnou kytaru značky VOX. Lennon ji v roce 1967 věnoval technikovi společnosti Apple Records Yannimu "Magic Alexovi" Mardasovi. Předtím ji použil při nahrávání videoklipu k Hello, Goodbye. Harrison na kytaru hrával mimo jiné song I am the Walrus z alba a filmu Magical Mystery Tour. O novém majiteli nástroje není nic známo. Dražba, která se konala v newyorském klubu Hard Rock Cafe, předčila očekávání. Znalci odhadovali, že kytara by se mohla prodat za 200.000 až 300.000 dolarů.

Zdroj: foto - Reuters, text - ČTK, 18. 5. 2013

Koncerty v evangelickém kostele v Orlové

Lucie Niemelä

V neděli 26. května, dva dny po noci kostelů, byl v evangelickém kostele v Orlové koncert orlovské rodačky Lucie Niemelä, roz. Dostálové. 29letá Lucie žije a tvoří ve Finsku, kam se provdala. V Orlové koncertovala již v klubu Futra a nedělní vystoupení bylo její druhé v rodném městě. Tentokrát přijela s celou kapelou: Jaan Jaanson - kytara, Pekka Seppänene - klarinet a Jesse Ojajärvi - bicí.

Když kapela předstoupila před publikum, zachytil jsem několik pochybovačných pohledů. První dojem byl jako by přišli žáci základní školy. Přiznám se, že jsem v tom okamžiku oželel peníze vhozené do kasičky pro dobrovolné vstupné. Subtilní umělkyně usedla za elektronické klávesy a spolu s kapelou předvedla výkon, který v Orlové není každý den. Každá další písnička byla lepší a lepší. Lucie brzy navázala s publikem kontakt a její humor dokázal pobavit. Písňe byly zpívané anglicky a finsky. Zvláště na ty finské byla náležitě hrdá. V rodné řeči zazpívala jen jednu píseň, která dokázala, že má i dobré texty. Hudbu opravdu prožívá, někdy jsem měl dojem, že se „keyboardem“ někam odtančí. Kapela byla senzační a zvláště mě zaujal bubeník, který bubnoval na všechno v okolí. Seděl na „cajonu“ do něhož tloukl rukama, paličkami, kopal nohou a současně zvonil na rolničky uvázané na druhé noze. Rytmiku doplňoval klíči, vlastní nohou, skleničkou a různými chřestítky. Opravdu nebubnoval, ale hrál.

V nevelkém evangelickém kostele, známým svojí výbornou akustikou, jsem si připadal, jako by hudebníci hráli u mně v obývacím pokoji. Melodické popové písničky Lucie mají jazz-folkový nádech s příměsí severské melancholie. Tato hudba uklidňuje a zároveň regeneruje. O této zpěvačce a její kapele „snů“ určitě ještě uslyšíme.

<http://www.lucieniemela.com/music/>

Jitka Zelenková

V sobotu 22. června proběhl recitál Jitky Zelenkové „Sametový hlas“ v orlovském evangelickém kostele v rámci IX. ročníku Orlovského jarmarku. Znamou interpretku doprovázel vynikající klavírista prof. Pavel Větrovec a o zvuk se staral pan Martin. Zelenková předstoupila před publikum v distingovaných černých šatech s bílým krajkovým límcem, a tím vkusně splynula s kostelním prostředím.

Zpěvačka předvedla v rámci časového limitu průřez svou tvorbou představující na 500 písní a nenechala nikoho na pochybách, že i ve svém věku 63 let stále umí. Úvodními písněmi se přiznala ke své celoživotní lásce jazzu a swingu. Pak zazpívala písňe v kantiléně i v popovém provedení. Mezi písněmi se vyznala k lásce k Ostravsku, kam v poslední době často jezdí zpívat. Publikum bylo většinou ve věku zpěvačky a vědělo předem, na koho jde. Lidé okamžitě a spontánně reagovali na každou píseň a pomalu se přidávali k umělkyni vytleskáváním rytmů popových písniček. Jitka zpívala především o lásce, naději, porozumění, souznění, radosti, ale také o zklamání a smutku. Zpívala písničky o citech, z kterých i ty poslední dva měly nakonec optimistický konec. Ze zpěvačky vyzářovala pohoda a dalo by se říci pozitivní energie. Třikrát musela přidávat, a tak se její produkce natáhla na 90 minut, které odzpívala bez odpočinku. Jen na jednu píseň si odskočila, a dala tak možnost Pavlu Větrovcovi předvést své virtuózní klavírní umění.

Vynikající akustika orlovského evangelického kostela jen umocnila Jitčin sametový hlas. Nejvíce se hodila do kostelního prostředí přidávaná píseň Aleluja a to ještě nezpívala vánoční písňe, které má taky v repertoáru. Slíbila však, pokud to bude možné, že v Orlové ještě zazpívá. www.jitkazelenkova.cz

Koncerty v evangelickém kostele mají úroveň a i ve výběru příštího interpreta měli pořadatelé šťastnou ruku.

V prosinci vystoupí s adventním koncertem cantry zpěvačka Věra Martinová & Jamie Marshall a spol.

http://www.veramartinova.cz/download/poradatele/kvartet_2012.pdf

Stanislav Durčák

Kapela Řvoucí krysy (The Bawling Rats)

Řvoucí krysy (později Milenium) – Ostrava 1967 - 1974

1967 – 1969 Michálkovice

1969 – 1970 Důl Rudý říjen Heřmanice

1970 – 1971 Vítězný únor Poruba

1971 – 1974 Trojice

Kapela Řvoucí krysy vznikla původně v roce 1967 jako školní ze spolužáků Základní školy v Ostravě-Michálkovicích. Pod pojmem „spolužáci“ si ale musíme představit rozptýl od roku narození 1953 po 1956. V té době se jmenovala GHOSTS (Duchové).

Skupina hrála na školních akcích, ale i na jiných zábavách v rámci Michálkovic. Repertoár byl složen téměř výhradně z vlastní tvorby. Jako autoři se účastnili všichni, převážně však Jenda Baranec, zvaný Johnny, který složil naprostou většinu úspěšných skladeb, jichž bylo postupně cca patnáct.

V té době jsem ovšem v kapele ještě nebyl. Moje angažmá začalo až v dubnu 1969, kdy z ní odcházel původní basista na nátlak svého otce (prý nezvládal strojní průmyslovku). Bubeník Jan Muroň, můj spolužák z gymnasia, mne přemluvil, abych se přišel podívat, co hrají, a případně basistu nahradil a zachránil tak situaci. Zhruba za deset dnů měla totiž skupina vystupovat na výroční akademii Učňovské školy obchodní v Michálkovicích (název nevím přesně, ale nějak tak se to jmenovalo). Učily se tam prodavačky, švadleny a mnoho jiných podobných profesí.

V té době jsem přestal hrát v kapele v Kunčičkách (neměla budoucnost), proto jsem nabídku přijal. To ovšem sebou neslo naprosto šílenou věc – během této šibeniční doby se naučit všechny jejich písničky. Co to ale bylo pro učenlivého kluka (16 let)! Během několika dnů jsem vše zvládl a naopak ostatní naučil několik převzatých věcí. Repertoár se tak rozrostl za těch pár dnů na asi třicet kousků.

Akademie proběhla v naprostém pořádku, trvala devět hodin. Celou tu dobu jsme hráli, z prstů nám tekla krev, jak byly zničeny od strun. Mezi kluky jsem zapadl velmi dobře. Od té doby jsem ale musel převážnou část skladeb taky zpívat, ostatní je neznali a měli hodně daleko k angličtině. Tím ovšem nechci říci, že všechny nové skladby byly v angličtině. Johnny ale trval na tom, že zpívat bude jen ty své, ostatní padly logicky na mne. Pomáhal mi jen s vokály.

Postupně počet nacvičených skladeb narůstal, dokázali jsme odehrát i dlouhé akce. Hrávali jsme nejdříve v Odborovém domě v Michálkovicích, odtud nás ale velmi brzy vyhnali komunisté, jimž se nelíbil „málo angažovaný“ repertoár. Následoval rok v Kulturním domě Dolu Rudý říjen v Heřmanicích, tam jsme hráli v tanečních, na různých podnikových zábavách apod.

Další bylo roční angažmá na učilišti Dolu Vítězný únor v Porubě. I tam se jednalo o taneční a různé zábavy. V té době přibyl do kapely vynikající zpěvák Ondřej Vystavěl (Sám velký Vlado – pro podobnost hlasu s Vladimírem Mišíkem). Tím mi odpadla nutnost zpívat skoro všechny skladby a navíc se značně rozšířil repertoár o mnoho dalších písní, které přinesl do kapely nový člen.

Nakonec, a definitivně, jsme skončili ve Školicím středisku Dolu Trojice na Slezské Ostravě, kousek od Sýkorova mostu. Tam jsme hrávali pravidelné páteční Čaje o páté (kdo tam pil čaj?), občas i v soboty na jiných akcích. Čaje byly velmi bohatě navštěvovány ze strany veřejnosti, většinou se všichni zájemci ani do sálu nevešli. Počet návštěvníků byl velmi přísně hlídán policií i hasiči.

Občas jsme si odskočili i jinam na různé příležitostné akce. Název kapely se ale pochopitelně nelíbil různým komunistickým funkcionářům, proto příležitostně používala v době „normalizace“ i název Milénium.

Skupina působila do června roku 1974, kdy se členové rozešli z rozličných důvodů (vojna, učení apod.) na různá místa po republice.

Kapela hrála (mimo vlastní skladby) známé hity všech tehdejších známých skupin (Beatles, Rolling Stones, Bee Gees, Pink Floyd, Deep Purple, Uriah Heep, Creedence Clearwater Revival).

Složení kapely:

Jan Muroň – bicí, kapelník (převážnou dobu)

Jan Baranec (Johnny) – zpěvák, doprovodný kytarista, autor mnoha písní

Rudolf Chalupa – sólový kytarista

Lubomír Mangel (Bobo) – basový kytarista, zpěvák, asi rok kapelník (1970)

Ondřej Vystavěl (Sám velký Vlado) – zpěvák od jara roku 1971

Aparatura:

Zpěv – zesilovač Tesla Mono 50, později Mono 100 (50 a 100W)

Kytara – zesilovač Tesla Mono 50

Baskytara – zesilovač Tesla AZK 401 (40W)

Reprobedny (vyrobené vlastnoručně z laťovky a reproduktorů Tesla – viz foto):

- 2x sloupové na zpěv po 60W

- 1x basová 60W

- 1x kytarová 80W

Bicí - Amati

Kytary výhradně značky Jolana (Basso V. a 2x Grazzioso)

Mikrofony Tesla dynamické AMD (čísla už nevím)

Lubomír Mangel, člen Hudebního klubu v Orlové

Orlovské rockové kapely budou postupně vycházet v kapitole Malá hudební historie Orlové.

Mé 20. narozeniny ve Školicím střed. Dolu Trojice ve Slezské Ostravě - 1973

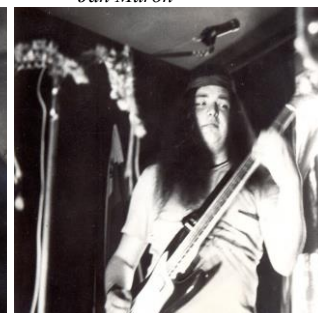
Jan Muroň

Ondřej Vystavěl

Rudolf Chalupa

Luboš Mangel

Jan Baranec

ZEMŘEL RAY MANZAREK

V pondělí 13. května 2013 po prohraném boji s rakovinou zemřel v německém Rosenheimu zakládající člen americké skupiny The Doors. Bylo mu 74 let.

The Doors vznikli v roce 1965, když Manzarek potkal básníka Jima Morrisona. Skupina se stala během krátké doby symbolem revolty druhé poloviny 60. let. Spolu s Manzarkem a Morrisonem ještě v The Doors hráli kytarista Robby Krieger a bubeník John Densmore. K jejich největším a také nejznámějším hitům patří první singl „Break On Through (To The Other Side) // End Of The Night“ (Elektra 45.611) a druhý singl „Light My Fire // Crystal Ship“ (Elektra 45.615), který je dodnes světovým evergreenem s nespočtem nejrůznějších interpretací. Do dnešního dne se se skupinou The

Doors prodalo na celém světě více než 100 mil. desek, včetně toho, že skupina získala 19 zlatých, 14 platinových a 5 multiplatinových desek, které se udělují za početní prodeje desek. V roce 1993 byli The Doors zařazeni do síně slávy Rock And Roll Hall Of Fame. Na fotografii je zleva: John Densmore, Robbie Krieger, Ray Manzarek, Jim Morrison.

Manzarkův styl hry na klávesy byl unikátní v tom, že také nahrazoval chybějící basovou kytaru v sestavě skupiny. Po smrti Morrisona v roce 1971 skupina koncertovala ještě dva roky, než se definitivně rozpadla. Manzarek s Kriegerem začali znovu koncertovat v roce 2002. Česko navštívili dvakrát, naposledy koncertovali v červenci 2011 v Praze na akci pod hlavičkou trutnovského hudebního festivalu. Poslední Manzarkovou deskou je blues-rockově orientovaná nahrávka „Translucent Blues“ (Blind Pig Records BPCD 5120) z května 2011, s hráčem na slide kytaru Roy Rogersem. Za zmínku stojí i jeho dvě starší alba „The Whole Thing Started With Rock n'Roll“ (Mercury SRM 1703) z roku 1974 a „Carmina Burana“ (A&M AMLX 64945) z roku 1983.

Zdroje : internet, ČTK, Blind Pig Records

Zpracoval : Zdeněk Rada

ZEMŘEL BOHUMIL MALIŠ

Dne 30. 5. 2013 odešel do hudebního nebe po dlouhé těžké nemoci ve věku 76 let Bohumil Mališ, známý orlovský harmonikář, který hrál mimo jiné i s orlovskými kapelami. Byl rozený bavič, a proto si ho lidé zvali na soukromé akce – svatby, narozeniny apod. Pracoval jako řidič z povolání a s kamarády šoféry hráli ve své hospůdce U Faltra v Orlové na Kopaninách, která byla jen kousek od garáží OKR dopravy v areálu bývalé Hlavní jámy v Lazích. Čest jeho památce!

Šoféřská kapela na svatbě v Šilheřovicích dne 14. září 1974.

Svatba 7. června 1975 na Zátíší v Orlové Porubě

Svatba 14. 2. 1976 v restauraci Orlice v Orlové Porubě.

Druhý den svatby 15. 2. 1976 v restauraci Orlice.

- 1- Jaroslav Židek, Pavel Vaňura, Josef Vašut, Bohuslav Mališ
- 2- Bohumil Mališ, Karel Kuš, Jan Čarnecký
- 3- Bohumil Mališ, Jaroslav Židek
- 4- Bohumil Mališ, Roman Holtzer, Petr Botur
- 5- asi r. 1984 u zahrádkářů v Orlové Porubě: Bohumil Mališ, Karel Kuš, Roman Holtzer

👉 Obrazová příloha 👈

17. května 2013

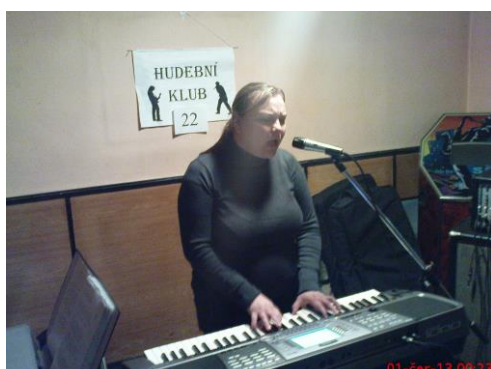
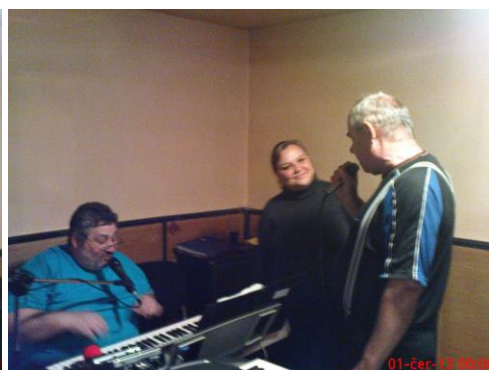
31. května 2013

Vláďa Radič tento večer exceloval.

Vendula s Mirkem zpívají Jižní eskadronu.

Vendula se umí doprovázet sama.

Tak co zahrajeme teď?

Zoja umí na flétnu i kytaru.

14. června 2013

23. klub: bilancování dvou hlavních protagonistů klubu, vlevo Roman Holtzer, vpravo Mirek Křívda. Debatu sleduje Vladimír Radič (uprostřed).

Dvojkonzert rockových skupin The Bats a Z budy z Hudebního klubu v Orlové dne 29. června 2013 v restauraci Na Střelnici.

Z budy

Moderátor M. Křívda

The Bats

Při koncertu se tančilo.

Frontmen bývalé orlovské legendární skupiny The Tigers v akci u mikrofonu.

Všechna čísla časopisu jsou umístěna na internetových stránkách www.fonorama.cz - FANZIN.